

[Boligministeren]

det meget let kan brede sig til andre sektorer, hvis der går noget galt i denne sektor; det tror jeg de fleste kender de historiske kendsgerninger om fra slutningen af 1960erne og 1970erne.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Fru Lissa Mathiasen efterlyste de borgerlige ordførere. Jeg kan oplyse, at vi er allestedsnærværende. Det synes måske ikke så meget i betragtning af, at socialdemokratiet i dag åbenbart har 5 politiske ordførere, og derfor medgiver jeg, at det er lidt svært for os andre at stille op i troppen. Endelig må jeg sige, at selv liberalt sindede har nyrer, der fungerer.

Det spørgsmål, der blev rejst, er spørgsmålet om, hvem der egentlig skulle betale forsikringsbidraget på 1 pct., om det skulle være inden for kvoten eller det skulle pålægges leverandørerne og den entreprenør, der forestod opførelsen af det almennyttige byggeri. Princippet i forslaget er jo, at man i virkeligheden skal undgå de skader, der konstateres efter det femte år, altså at man skal yde en voldsom indsats i planlægningsfasen, projektfasen, i opførelsesfasen og endelig foretage en nøje gennemgang af byggeriet efter det femte år for at påvise sjusk, fejl eller mangler i almindelighed og udbedre dem, og dér gælder leverandøransvaret jo. Det, man ønsker at undgå efter det femte år, er diskussionen og mulige retssager om, hvorvidt det skyldes egentlige fejl, om det er byggesjusk eller det er manglende vedligeholdelse. For problemet har været, at man ikke kan sige, at det, der har vist sig efter det femte år eller efter det tiende år, er sjusk, skyldes manglende vedligeholdelse, eller om det er manglende viden på tidspunktet, der i sig selv også kan fritage leverandøren for ansvar. Alt det er man ude over med denne ordning. Altså er det op til det femte år i virkeligheden et forstærket leverandøransvar, fordi kontrollen skal være mere effektiv og der efterfølgende ingen tvivl skal være om, hvor pengene kommer fra. De er anvist – ingen diskussion om, hvorvidt der er tale om manglende vedligeholdelse eller andet – pengene er til rådighed, og det er vel også det, lejerne har interesse i.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg forstår, at boligministeren fastholder, at han blot med den gældende bestemmelse kan beslutte, at der i 1985 alene skal bygges 4.000 boliger, hvis det passer boligministeren, uanset at folketinget har vedtaget en boligkvota på 9.000. De 4.000 er ikke helt tilfældigt valgt fra min side. Jeg har oplysning fra dagspressen om, at man indtil sidste uge alene skulle have givet tilsagn om omkring 4.000 boliger her i 1985. Jeg vil gerne spørge boligministeren, om det vitterlig er rigtigt, at man her er nede på noget, der ligner halvdelen af den kvota, der rent faktisk er afsat i boligbyggeriloven.

Jeg vil gerne holde fast i, at overførselsretten bliver meningsløs, hvis man i boligministeriet fortolker den gældende regel sådan, at man kan jonglere inden for den afsatte kvota, som det passer én; det kan da ikke være rigtigt. Det, der vil ske med overførselsretten, vil jo så alene blive, at man puffer et stort boligbehov foran sig år for år, og det er vel også præcis det, der er meningen med det. Det er efter min mening helt uansvarligt.

Til sidst skal jeg blot gøre en bemærkning om det citat, som boligministeren var inde på fra Aktuelt i dag. Nu skal man jo altid passe på med citater, for man kan ikke bare tage ét punktum løsrevet fra det øvrige. Det er rigtigt, at der står:

»I visse situationer ville det være en god regel.«

Men ca. 10 linjer længere nede står der:

»Men hvis reglen bruges til at nedskære kvoten bevidst, er det en meget dårlig idé.«

Og det er jo lige nøjagtig det, boligministeren har bekræftet at den skal bruges til, så at tage hr. Morten Kochs udtalelser som en tilslutning til boligministerens forslag er vist en sandhed med modifikationer.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Ministeren er så frygtelig bange for, hvordan det kan gå på dette meget følsomme marked, og det har ministeren også god grund til, for f.eks. fører det omsiggribende pensionskassebyggeri til højere jordpriser, større pres, ekstra kommunale udgifter, højere lejer, huslejer, større udgifter til boligydelse osv. Det anfægter ikke ministeren, men så skal ministeren have et instrument, så han